

La història del lloro del 36 i la licorera de Poblenou

«Va aprendre de pressa a imitar tota mena de sons i quan la gàbia era penjada a l'exterior de la botiga causava una autèntica admiració. L'animaló semblava que fes tot el possible per alimentar el caos i la discòrdia»

La Licorera de Poblenou | Bernat Cedó

A causa dels diversos ensurts que ens enduem de tant en tant a Barcelona amb la desaparició de comerços emblemàtics, de vegades en descobrim un arran de la notícia que ha tancat, quan ja és massa tard. Per això avui recuperem l'emblemàtica història d'un dels comerços més autèntics del Poblenou: la Licorera del carrer Taulat, situada al número 91 i amb les portes obertes des del 1932.

Es podria definir la Licorera com un local amb "solera". Encara avui conserva el taulell original de la inauguració o algunes ampolles antigues de principis del segle passat a les prestatgeries de fusta en forma de graderia. El local ara és regentat per la Júlia Cahuer, tercera generació que regenta la botiga. La seva mare, Teresa Ferreres, va arribar a rebre la Medalla d'Or de la Ciutat de Barcelona per l'afecte que li tenien els veïns.

Però si hi ha una cosa que va fer especial aquest establiment en el seu moment va ser la seva mascota: un lloro gris provinent de Guinea Equatorial (aleshores encara colònia espanyola) que els avis de la Júlia van rebre com a obsequi l'any 1957. El popular lloro va aprendre de pressa a imitar tota mena de sons i quan la gàbia era penjada a l'exterior de la botiga causava una autèntica admiració. Però aviat van venir els problemes, perquè l'animaló semblava que fes tot el

possible per alimentar el caos i la discòrdia.

Aviat el lloro va aprendre a imitar a la perfecció el xiulet del cap de parada Foto: Bernat Cedó

Just davant la botiga hi havia el principi i final de parada dels tramvies 36 i 52. Aviat el lloro va aprendre a imitar a la perfecció el xiulet del cap de parada, que acostumava a freqüentar un bar que es trobava just davant: Cal Delfí. Sovint els conductors arrencaven a correuita el tramvia en sentir el presumpte xiulet del cap de parada que en realitat era un so reproduït fidelment pel lloro. La gent perdia el tramvia perquè havia marxat abans o amb les presses la gent es descuidava les bosses i els farcells al carrer. El cap de parada va arribar un punt que n'estava fins al capdamunt perquè semblava que el lloro ja l'identificava i la hi tenia jugada.

Les protestes pel caos generat pel qui aleshores ja era conegut com el "lloro del 36" van elevar-se fins a les autoritats, que van demanar a la família Ferreres que mantingués l'animal dins la botiga. Però els problemes no van acabar-se. El lloro també es dedicava a increpar la clientela, dient: "borratxo!", "torrat!", i tota mena d'insults.

Foto: Bernat Cedó.

El lloro també es dedicava a increpar la clientela, dient: "borratxo!", "torrat!".

El més curiós de tot és que en aquesta mena d'aliança secreta pel caos el lloro del 36 no estava sol, ja que al mític bar Quimet d'Horta hi havia en "Juanito", un camarada seu que també portava de corcoll els tramviaris imitant el so del xiulet del cap de parada. En el cas del lloro poblenoví, que va morir l'any de les olimpíades, la seva fama el va fer doblement immortal.

Per una banda, la Colla de Gegants del Poblenou va dedicar-li un gegantó, amb la gorra de tramviari i el xiulet corresponent que encara es pot veure als carrers per festes i, per l'altra, el seu cos va ser embalsamat i sotmès a un procés de taxidèrmia fa que encara puguem veure'l (ara definitivament en silenci) dins la seva gàbia a la licorera.